

[Hauberg.]

om denne paragraf og skal ikke gentage den her. Jeg sagde: jeg tror, at det vil blive meget vanskeligt at lave denne paragraf om. Denne paragraf er jo nemlig ikke et resultat i og for sig af kommissionens arbejde, men den er stort set et resultat af kommissionens arbejde og af mange, mange drøftelser, ude omkring i foreninger det ganske land over, og jeg tror virkelig, at det vil blive vanskeligt her at finde en bedre løsning. Jeg lægger ikke skjul på, at forslaget efter min mening er langt bedre end de regler, vi hidtil har haft, idet den kommunale repræsentant ikke længere er med og således ikke direkte interesseret i lærerens person eller stilling. Jeg lægger også afgørende vægt på, at lærernes repræsentanter også er gået ind for paragraffen i denne form. Jeg efterlyste under første behandling et medlem, der havde de vises sten på dette område. Vi har drøftet det, men det har vist sig, at man ikke har kunnet samle noget flertal om en anden affattelse, og jeg kan derfor nu på hele udvalgets vegne anbefale, at man gennemfører § 42, som den står i forslaget.

Man har også i udvalget drøftet biskoppernes, provsternes og præsternes stilling. Som det fremgår af forhandlingen under første behandling her i salen, er der divergens på dette område. Der har fra flere sider været fremsat tanker og ønsker, og man har drøftet dem, men man har ikke kunnet nå til at skabe noget flertal om en ny formulering. Man er derfor på dette område blevet stående ved lovforslagets § 16, hvor det hedder, at sognepræsten eller en anden præst valgt af biskoppen har ret til at overvære religionsundervisningen. Som det fremgik af diskussionen under første behandling, indeholder denne paragraf ikke noget i retning af tilsyn. Hidtil har det jo været sådan, at der på dette område har været forskel på bestemmelserne i Sønderjylland, i det gamle land og i København, men nu er altså udvalget enigt om at anbefale, at man gennemfører § 16, som jeg her har nævnt, således at der på dette område bliver en ensartet bestemmelse for hele landet. Det har jo været hensigten på mange andre områder, og jeg hilser derfor dette resultat med glæde.

Der er en hel del andre ændringsforslag, men de er enten redaktionelle eller en konsekvens af ændringsforslaget til § 3, og dem skal jeg ikke spille tingets tid med at omtale. Men jeg vil gerne sige, at det er min opfattelse, at hvis man nu gennem-

fører lovforslaget, som det foreligger, er der skabt basis for, at alle interesserede parter, forældre, lærere, myndigheder, virkelig kan komme til at øve en gerning og øve et initiativ i hele arbejdet for en god udvikling af vor folkeskole, og det er jo det, som vi allesammen er indstillet på og optaget af at få tilrettelagt. Jeg vil også gerne påpege, at man endelig ikke må glemme, at det jo står alle forældre, alle lærere, alle myndigheder fuldkommen frit for, hvor som helst og når som helst at indkalde til møder og på disse møder kalde frem en interesse og kræfter, som kan tjene skolens sag. Det kan jo tænkes, at skolen et eller andet sted kan komme i dødvande, i stilstand, og så må man ikke glemme, at hver eneste, der ser dette og føler det som noget dårligt, kan vise sin interesse ved at sammenkalde til møder og derigennem få skabt det røre, ud af hvilket der muligvis kan drages kræfter frem, som kan føre til en forbedring af hele skolens forhold.

Jeg vil gerne med disse ord anbefale forslaget til vedtagelse, som det vil foreligge efter ændringsforslagernes vedtagelse, og jeg udtrykker håbet om, at dets gennemførelse vil betyde, at den kommende slægt vil få de bedste muligheder for at få den oplysning, der tjener fremskridtet og udviklingen både for den selv og for det folk, den tilhører.

Arnth Jensen: En hovedårsag til, at vi i dag står overfor vedtagelsen af nye lovregler for skolens styrelse og tilsyn, er jo det ønske, som gennem årene mere og mere har trængt sig på, at man skulle finde frem til større ensartethed på dette område og ikke bestandig opretholde, om jeg så må sige, den gamle kongeågrænse, men at vi også, når det gælder vor skole, skulle have samme lovgivning for Sønderjylland som for det øvrige land. Dette ønske var fremme allerede i 1933, men man fandt dengang, at tiden endnu ikke var til det, og spørgsmålet blev derfor lagt til side, så den lovgivning, man dengang gennemførte, kun blev gældende for det gamle land. Som tiden gik, skete der imidlertid også ændringer i den sønderjyske ordning, og stadig talte man om ønskeligheden af at gøre forholdene ens for hele landet. I november 1946 nedsatte undervisningsminister Hartling en kommission med den opgave at overveje og fremkomme med forslag om revision af loven af 20. maj 1933, og selv om det ikke udtrykkeligt blev pålagt kommissionen at nå frem til ensartede